

СПРАВА «СІНЬКОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF SINKOVA v. UKRAINE)

(Заява № 39496/11)

Стислий виклад рішення від 27 лютого 2018 року

16 грудня 2010 року заявниця із трьома іншими членами творчого об'єднання «Братство Св. Луки» прийшла до меморіалу «Вічної Слави» та виступила, а саме посмажила на сковорідці декілька яєць на Вічному вогні на могилі Невідомого солдата. Її знайоми приєдналися до неї та здійснили відеозйомку події. Того ж дня заявниця опублікувала відеозапис у мережі Інтернет від імені «Братства Св. Луки».

До міліції було подано декілька скарг, у яких стверджувалось, що дії, зафіксовані на відеозаписі, становили наругу над могилою Невідомого солдата, та вимагались ініціювати кримінальне переслідування.

18 лютого 2011 року щодо заявниці та двох невстановлених осіб було порушено кримінальну справу за підозрою у вчиненні наруги над могилою Невідомого солдата за попередньою змовою групою осіб. Того ж дня заявницю було оголошено у розшук міліцією.

25 травня 2011 року щодо заявниці було складено обвинувальний висновок. Того ж дня справу було направлено на розгляд до суду.

10 червня 2011 року заявниця звернулася до суду із клопотанням про звільнення з-під варти під підписку про невиїзд. Вона стверджувала, що вона характеризувалась з позитивного боку, не мала судимості, співпрацювала зі слідством та що її дії були нічим іншим, ніж протестом проти нецільового використання газу. 17 червня 2011 року суд провів попередній розгляд справи, під час якого відмовив у задоволенні клопотання заявниці, посилаючись на тяжкість пред'явлених їй обвинувачень.

30 червня 2011 року заявниця знову звернулася з клопотанням про звільнення з-під варти, яке суд задовольнив та звільнив заявницю під підписку про невиїзд.

04 жовтня 2012 року суд визнав заявницю винною у вчиненні наруги над могилою Невідомого солдата, діючи у складі групи осіб за попередньою змовою, та призначив їй покарання у вигляді позбавлення волі на строк три роки зі звільненням від відбування покарання з іспитивним строком на два роки. Заявниця подала апеляційну скаргу, у задоволенні якої було відмовлено. Касаційну скаргу заявниці було залишено без задоволення.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявниця скаржилась, що її первинне затримання та подальше тримання під вартою порушували пункти 1, 3 та 5 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

Розглянувши скаргу заявниці за пунктом 1 статті 5 Конвенції та не знайшовши жодних ознак незаконності або свавілля щодо затримання заявниці, Європейський суд дійшов висновку про відсутність порушення у зв'язку з цим. Разом з тим, Європейський суд звернув увагу, що тримання заявниці під вартою у період з 29 травня 2011 року до 17 червня 2011 року не охоплювалось жодним судовим рішенням. З огляду на зазначене та посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, Європейський суд дійшов висновку про порушення пункту 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням заявниці під вартою з 29 травня 2011 року до 17 червня 2011 року.

Щодо скарг заявниці за пунктом 3 статті 5 Конвенції Європейський суд вказав, що тримання заявниці під вартою під час досудового розслідування тривало три місяці. Крім того, Європейський суд зауважив, що національні суди не розглядали можливості застосування до заявниці будь-яких інших запобіжних заходів, посилаючись, головним чином, на тяжкість обвинувачення та гіпотетичний ризик переховування заявниці. З огляду на це, Європейський суд констатував порушення пункту 3 статті 5 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявниці за пунктом 5 статті 5 Конвенції, Європейський суд зазначив, що принцип ефективного здійснення гарантованого ним права на відшкодування не був дотриманий у цій справі, отже, було порушення цього положення Конвенції.

Заявниця також скаржилась на порушення її права на свободу вираження поглядів, посилаючись на статті 7, 10, 11 та 18 Конвенції. Європейський суд вирішив за належне розглянути ці скарги виключно за статтею 10 Конвенції. З огляду на всі

обставини справи Європейський суд дійшов висновку про відсутність порушення цього положення Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД

«1. *Оголошує*, одноголосно, заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, одноголосно, що не було порушення пункту 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з затриманням заявниці;

3. *Постановляє*, одноголосно, що було порушення пункту 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням заявниці під вартою з 29 травня до 17 червня 2011 року;

4. *Постановляє*, одноголосно, що було порушення пункту 3 статті 5 Конвенції;

5. *Постановляє*, одноголосно, що було порушення пункту 5 статті 5 Конвенції;

6. *Постановляє*, чотирма голосами проти трьох, що не було порушення статті 10 Конвенції;

7. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявниці 4 000 (чотири тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

8. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.»